

Cô Gái Có Bàn Tay Đẹp

Trần Đại Nhật

Có thể có những bàn tay khác của những cô gái khác đẹp hơn, nhưng cô gái đang rót rượu ở bàn chúng tôi có bàn tay thật đẹp. Chai Bordeaux, đời 1993, trong tay cô gái được nâng niu như một vật quý, chốc chốc lại truyền ra một dòng rượu vang đỏ thấm vào sáu chiếc ly hình chữ Y đặt theo vòng tròn trên bàn. Bàn tay cô gái thon nhỏ, những ngón tay búp măng trắng muốt, móng tay được cắt theo hình mũi viết, để trần.

Tôi cầm lấy bàn tay cô gái khen:

“Bàn tay của em đẹp quá! Uống năm mươi phần trăm với bạn anh đi! Người đã mười lăm năm nay mới gặp lại.”

Cô gái cười, ân cần cầm lấy ly rượu của người bạn đưa, dùng đôi bàn tay đẹp nâng ngang ngực, nói:

“Em xin cảm ơn! Chúc mừng cuộc hội ngộ của các anh!”

Cô từ tốn uống nửa ly rượu màu hồng với gương mặt hồn nhiên, rồi trao ly cho bạn tôi.

Một cuộc gặp gỡ sáu con người, sáu gương mặt, xanh, tím, vàng, trắng, hồng, đỏ và rượu màu huyết dụ.

Một nhà thơ ngồi đối diện với tôi, có gương mặt gầy nhom, tím tái, bất chợt đọc lên một câu thơ của ai đó với giọng đọc nhỏ nhẹ đã khàn khàn hơi rượu:

“Hồ trường! Hồ trường! Ta biết rót về đâu...”(1)

“Thơ hay! Thường một ly!” Một doanh nhân yêu thơ nói.

“Chưa hay bằng những câu này ...”, người đi chung với bạn tôi, nghe đầu phụ trách ở một phòng kinh tế nào đó, nói, “Thấy em phục vụ ân cần / Về ở với bố, bố mần bố nuôi / thấy em phục vụ ngược xuôi / Về ở với bố, bố nuôi bố... mần!”.

Cả bọn cười xòa, cùng ly uống cạn. Tôi thấy cô gái không cười, tiếp tục rót rượu vào ly với đôi bàn tay đẹp hơi run.

Gương mặt đỏ chói, trong hơi rượu đã ngà ngà, người bạn nói:

“Hai chai nữa đi, cô bé! Đem thêm mồi! một cái lẩu cá dứa!”

Thức ăn trên bàn vẫn còn ê hề, nhưng cái lẩu cá dứa, một lát được mang lên.

Người bạn ghé sát tai người phụ trách phòng kinh tế, thì thầm điều gì đó, anh ta “dạ vâng, dạ vâng” rồi lảng xảng chạy ra ngoài, sau đó trở lại bàn, ngồi điềm nhiên uống rượu.

Khi bữa tiệc sắp tàn, ai nấy đã phùng phùng men rượu, người bạn đứng lên, giọng chậm rãi, trịnh trọng tuyên bố:

“Để cuộc vui được mỹ mãn, chúng ta chơi tiếp tăng hai, theo hình thức dân chủ. Các bạn có đồng ý không?”

“Nhất trí thôi, sếp!”. Anh tài xế có gương mặt trắng trẻo nói.

Một chiếc nón lá được cô gái có bàn tay đẹp cầm, bên trong đựng sáu mẫu giấy xếp tư có ghi sáu con số.

Năm cô gái mặc áo dài màu thiên thanh uyển chuyển bước ra đứng vòng quanh bàn, trên ngực mỗi cô có đính một con số màu đỏ. Tôi nhìn lại, trên ngực của cô gái có bàn tay đẹp cũng có đính một con số màu đỏ, nhưng cô không mặc áo dài, cô mặc bộ đồng phục của nhà hàng “Nắng Đêm”, áo pull trắng, váy xanh, kiểu học trò.

“Ai bốc trúng con số nào, sẽ được người đẹp mang con số đó phục vụ đến nơi đến chốn. Nào, mời các bạn!”, người bạn nói.

Tôi là người bốc thăm sau cùng, khi mở mẫu giấy ra, thấy có ghi con số trùng khớp với con số của cô gái có bàn tay đẹp.